

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
DEN EUROPÆISKE MENNESKERETTIGHEDSDOMSTOL

FEMTE AFDELING

SAG A.F. mod FRANKRIG

(Klage nr. 80086/13)

DOM

STRASBOURG, den 15. januar 2015

ENDELIG

15/04/2015

Denne dom er endelig i henhold til artikel 44, stk. 2, i Konventionen. Der vil kunne forekomme mindre formændringer.

EUROPARÅDET

I sagen A.F. mod Frankrig,

afsiger Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (femte afdeling), der har behandlet sagen i ét kammer bestående af:

Mark Villiger, *retspræsident*,

Angelika Nußberger,

Ganna Yudkivska,

Vincent A. De Gaetano,

André Potocki,

Helena Jäderblom,

Aleš Pejchal, *dommere*,

og Claudia Westerdiek, *justitssekretær for afdelingen*,

efter at have voteret i lukket møde den 9. december 2014, følgende dom af dags dato:

SAGSFREMSTILLING

1. Baggrunden for sagen er en klage (nr. 80086/13) rettet mod den franske republik, og hvor en sudanesiske statsborger, Hr. A.F., ("klager"), har indbragt sagen for Domstolen den 19. december 2011 i medfør af artikel 34 i Konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder ("Konventionen"). Præsidenten for afdelingen har imødekommet klagers fremsatte begæring om hemmeligholdelse af identitet (regel 47, stk. 4, i procesreglementet).

2. Klager, der havde fået meddelt fri proces, var repræsenteret ved C. Roussel, advokat i Colmar. Den franske regering ("regeringen") var repræsenteret ved dens ansatte, Fru E. Belliard, direktør for juridiske anliggender i udenrigsministeriet.

3. Klager påstår, at en gennemførelse af de franske myndigheders beslutning om at udsende ham til Sudan vil udsætte ham for en risiko for at blive udsat for behandlinger, der strider mod artikel 3 i Konventionen.

4. Klagen blev sendt til regeringen den 20. december 2013.

SAGENS BAGGRUND**I. DE FAKTISKE OMSTÆNDIGHEDER I SAGEN**

5. Klager blev født i 1986 og bor i Mulhouse.

A. Om de hændelser, der fandt sted i Sudan, ifølge klager

6. Klager er sudanesisk statsborger og tilhører den etniske tunjur-gruppe, der stammer fra det sydlige Darfur. Klager kom i 2006 på det tidspunkt, hvor den væbnede konflikt var på sit højeste, ind på Eljazira-universitetet i Khartoum. I løbet af universitetsåret deltog han flere gange sammen med andre studerende i en diskussionsgruppe om Darfur og regimets voldshandlinger med støtte fra Janjaweed-militserne. Han blev i april 2007 anholdt af sikkerhedsagenter på universitets campus sammen med to kammerater. De blev efter at have fået bundet hænderne på ryggen og bind for øjnene ført i bil til et ukendt sted, hvor kontorerne for de sudanesiske sikkerhedstjenester var beliggende. Klager blev tilbageholdt i to uger og under tortur udspurgt om sin tilknytning til oprørsbevægelsen. Han blev til sidst sluppet fri i et ørkenområde, som han ikke kendte.

7. Efter at det ved egen hjælp var lykkedes for klager at vende tilbage til Khartoum, genoptog han sine aktiviteter med støtte til Darfurs ofre. Han følte sig dog overvåget og truet i denne periode.

8. I ferien i august 2007 vendte han tilbage til sin landsby for at besøge familien. Da han blev klar over Janjaweeds tilstedeværelse i området og den frygt, som hans familie levede i, overtalte han sine forældre til at flygte. I september 2007 slog alle tre sig ned i landsbyen Muhajirya, hvor hans morbror boede. Den 8. oktober 2007 blev landsbyen bombet i forbindelse med et angreb fra regeringsstyrkernes side, klagers morbror blev dræbt og huset brændt ned. Klager og han familie flygtede derefter til flygtningelejren Kalma.

9. Efter nogen tid besluttede klager sig for at forlade lejren og genoptage sine studier i Khartoum. Da han var besluttet på at gøre opmærksom på regimets handlinger, deltog han fortsat i diskussionsgrupperne. Den 10. maj 2008 indledte den væbnede bevægelse for retfærdighed og lighed (JEM), der er én af de største eksisterende oprørsbevægelser i Darfur, et voldsomt angreb mod byen Omdurman. I de efterfølgende dage anholdt sikkerhedsstyrkerne talrige personer i håbet om at finde bagmændene til angrebet. Klager blev således igen anholdt den 13. maj 2008 foran sit universitet og ført til et ukendt sted. Han blev tilbageholdt i 66 dage, torteret og afhørt om identiteten på medlemmer af JEM, og navnlig de, der havde anstiftet angrebet mod byen Omdurman. De mennesker, der torterede ham, lovede at slippe ham fri, hvis han accepterede at give informationer, og hvis han vidnede mod flere af sine kammerater fra Darfur. Klager blev endelig løsladt efter at have underskrevet et dokument, hvori han forpligtede sig til ikke at forlade Khartoum og til at møde op på politistationen to gange om ugen. Da han vendte tilbage til universitetet, opdagede han, at han ikke længere var indskrevet på universitetet, men slettet fra dets lister.¹⁰ I august 2008 sluttede han sig til sin familie i Kalma-lejren efter at have hørt fra én af sine kammerater, at hans mor

var alvorligt syg. Den 25. august 2008 angreb den sudanesiske hær lejren med påstand om, at flygtningene skjulte våben og oprørere. Klager blev anholdt under dette angreb. Klager opholdt sig tre måneder i fængslet i Nyala, inden han blev overflyttet til fængslet i Khartoum og igen blev afhørt under tortur. Han blev løsladt en måned senere på betingelse af, at han dagligt skulle melde sig på politistationen i mere end fem måneder.

11. Den 10. juni 2009 overværede klager, da han besøgte sin søster, der studerede på universitetet i Khartoum, tumult mellem piger fra Darfur og sikkerhedsagenter. Efter at have forsøgt at gribe ind blev han standset og tilbageholdt i tre dage, hvor han blev afhørt og slået. Da han blev løsladt, tog han til en ven i Omdurman for at lade sig pleje.

12. I januar 2010 deltog han i en demonstration mod en lov, der foreskrev undtagelsestilstand, og blev igen anholdt. Han blev løsladt tre dage senere.

13. Den 10. februar 2010 blev en af hans venner anholdt og henrettet af sikkerhedsagenterne. Klager og flere af hans venner besluttede sig derefter for at tage hen på lighuset for at få udleveret obduktionsrapporten og, endeligt at melde forbrydelsen til organisationer, der beskytter menneskerettighederne. Da de kom til lighuset, blev de standset af politiet. Efter at være blevet tilbageholdt og slået blev klager sluppet fri igen seks dage senere. Han har ikke hørt nyt fra de kammerater, der ledsagede ham.

14. Da klager frygtede for sin sikkerhed, flygtede han til Kalma-lejren, hvor han genfandt sine forældre. Hans forældre gav ham penge til finansiering af hans afrejse. Klager forlod Sudan den 10. marts 2010.

B. Om hændelser indtruffet efter ankomsten til Frankrig

15. Kort tid efter sin ankomst til det franske territorium søgte klager asyl og blev afvist den 21. juni 2011 af Det Franske Direktorat for Flygtninge og Statsløse (OFPRA) med følgende begrundelser:

”(...) den pågældende persons (...) erklæringer har været undvigende og undertiden konfuse med hensyn til den etniske tunjur-gruppe og det område, hvor han skulle stamme fra. Hans forklaringer har været vage og begrænset personlige med hensyn til anholdelsen i april 2007 og lidt sandsynlige vedrørende hans tilstedeværelse i Mouhadjirya under angrebet den 8. oktober 2007. Hans erklæringer har i øvrigt vist sig ikke at være særligt troværdige og undertiden ukorrekte med hensyn til opholdet i Kalma-lejren, hans tilstedeværelse under angrebet, som lejren skulle have været udsat for den 25. september 2008 og den efterfølgende anholdelse. Endelig har hans forklaringer været begrænset personlige og begrænset overbevisende med hensyn til anklagerne af politisk karakter og de frihedsberøvelser, som han skulle have været udsat for i 2008 og 2010.”

16. Klager indgiver en klage for den nationale domstol for asylret (CNDA),

hvor han til støtte herfor fremlægger talrige dokumenter, herunder en lægeerklæring dateret den 18. august 2011, hvori der omtales flere ar, som lægen anser for forenelige med hans påstande om tortur, en erklæring fra *Union du Darfour au Royaume-Uni*, dateret den 2. februar 2012, som bekræfter hans tilhørsforhold til den etniske tunjur-gruppe, og et brev fra JEM, dateret den 18. januar 2012, hvori det bekræftes, at klager skulle have været genstand for ”gentagne forfølgelser og anholdelser”. Den 28. marts 2012 stadfæster CNDA OFPRA’s afgørelse, hvori klager lægges manglende præcision om de forskellige hændelser, som han har fremført, til last, hvor de erklæringer, der er fremlagt, vurderes som værende uden bevismæssig værdi, og hvori det blev vurderet, at den fremlagte lægeerklæring ikke kunne anses som en erklæring, der fastslog en forbindelse mellem de objektive fund, der var anført under undersøgelse af klager, og de mishandlinger, som han oplyste, at han havde været udsat for.

17. Den 15. januar 2013 begærede klager, at hans asylansøgning skulle behandles igen. Han fremlagde til støtte for sin klage et brev fra generalsekretæren for JEM, der var dateret den 8. maj 2012, og som bevidnede hans engagement i bevægelser og bekræftede hans frygt i tilfælde af tilbagevendelse. Den 27. februar 2013 afviste OFPRA ansøgningen, idet OFPRA fandt, at brevet fra JEM udgjorde et nyt bevismateriale, som angik forhold, der tidligere var anført, og at det dermed ikke kunne antages til behandling.

18. Den 31. juli 2013 blev klager omfattet af en bekendtgørelse om afvisning af opholdstilladelse og forpligtelse til at forlade landet, som han forgæves anfægtede over for den administrative domstol i Strasbourg. Den administrative domstol konstaterede faktisk i sin dom af 5. november 2013, at de forskellige ansøgninger fra klager for at få tilkendt flygtningestatus alle var afvist af de kompetente, nationale myndigheder navnlig på grund af karakteren af hans beretninger, der blev vurderet som begrænset sandsynlige, og at han ikke havde fremlagt noget nyt for administrationen af en sådan beskaffenhed, at det kunne så tvivl om det berettigede i dens beslutninger om afvisning.

19. Efter at have forsøgt at indgive en asylansøgning under falsk identitet blev klager standset den 10. december 2013 og samme dag frihedsberøvet. Den administrative domstol i Strasbourg, der havde fået sagen indbragt af klager, afviste den efterfølgende 13. december at annullere afgørelsen om frihedsberøvelse. Den 14. december 2013 afsagde dommeren for frihed og frihedsberøvelse ved retten for større sager i Metz en kendelse om forlængelse af klagers frihedsberøvelse i tyve dage.

20. Den 19. december 2013 indbringer klager sagen for Domstolen og fremsætter en begæring om en midlertidig foranstaltning i medfør af regel 39 i Domstolens procesreglement. Den efterfølgende dag beslutter præsidenten for det kammer, der har fået sagen tildelt, at oplyse i medfør af ovennævnte bestemmelse

over for den franske regering, at det ikke vil være ønskeligt at sende klager tilbage til Sudan, mens sagen verserer for Domstolen.

II. INTERNATIONALT BAGGRUNDSMATERIALE

A. Om situationen i Sudan på tidspunktet for de hændelser, der fremgår af klagers beretning

1. Om angrebet på landsbyen Muhajirya den 8. oktober 2007

21. ”Angrebene ledet af regeringsstyrkerne på byen Muhajirya den 8. oktober 2007.” fordømmes af *International Crisis Group* i en rapport af 26. november 2007 med titlen *Darfur’s New Security Reality* (Africa Report no 134) og af Den Europæiske Unions særlige repræsentant for Sudan, ambassadør Torben Brylle, i sin tale i forbindelse med indledning af fredsforhandlingerne for Darfur i Libyen den 27. oktober 2007.

2. Om JEM’s angreb på Omdurman den 10. maj 2008

22. I sin rapport af 22. juli 2008 med titlen *Country of Origin Information Bulletin – Sudan: The Justice and Equality Movement (JEM) Attack on Omdurman, 10 May 2008* anfører det britiske *Home Office*:

”10 May – The Darfur rebel group, the Justice and Equality Movement (JEM), launched an armed attack on Omdurman, one of the three towns that form greater Khartoum.

Amnesty International reported on 23 May that the organisation was seriously concerned by the government’s security forces’ crackdown following the attack on Khartoum by the JEM. « The crackdown has been characterized by serious human rights violations including hundreds of arbitrary arrests, cases of ill-treatment, as well as extra-judicial executions. These violations have mostly been targeted at Darfuris.”

On 23 May, Amnesty International also reported on the arrests of several Darfurians in Khartoum over the previous two weeks accused of supporting the JEM. ”Many of those arrested are reported to be held incommunicado in national security detention facilities in the capital or at unknown locations. All the detainees are at risk of torture or other ill-treatment, and may even be killed or subjected to enforced disappearance by the authorities.”

3. Om angrebet på Kalma-lejren den 25. august 2008

23. FN’s højkommisær for menneskerettigheder anfører i sin 11. periodiske rapport om situationen for menneskerettighederne i Sudan:

“A January 2009 document from the UN Office of the High Commissioner for Human Rights, under the heading "Background and context", states: The incident at Kalma IDP camp should be analysed in the context of the long-standing tension between the residents of the camp and the Government of Sudan regarding control of the camp. South Darfur

governmental authorities have frequently asserted that there is a presence of political, criminal and armed movement elements within the camp. Kalma camp was established in February 2004. As one of the largest camps in Darfur, the total population of Kalma camp is estimated at approximately 80,000 individuals: the majority being from the Fur, followed by the Dajo, Zaghawa Massalit, Birgit and Tunjer tribes. The camp is one to two kilometres long and extends seven kilometres' along the railway track from east to west.' (UN Office of the High Commissioner for Human Rights (23 January 2009)."

24. I et kommuniké af 17. december 2008 bemærker *Institute for War and Peace Reporting*:

"In August, Sudanese government, GoS, forces and allied janjaweed militias are reported to have surrounded the Kalma camp near Nyala in south Darfur, before allegedly pounding it with machine-gun fire, in an apparent bid to root out rebels they believed to be stashing weapons there. [...]

Kalma is one of the largest internal refugee camps in Darfur, housing about 90,000 displaced people, or IDPs. [...] ICC prosecutors are aware of the attack, and during a briefing in early December, chief prosecutor Luis Moreno-Ocampo raised the matter with the United Nations Security Council, UNSC.

On 25 August in Kalma, Sudanese government forces entered the camp, reportedly to disarm IDPs, killed 31 displaced persons and wounded 65, he said."

B. Om den aktuelle situation i Sudan

25. Af Human Rights Watch, *Darfur: UN Should End Silence on Rights Abuses*, offentliggjort den 22. August 2014, fremgår:

"The human rights situation in Darfur, Sudan has deteriorated sharply in 2014, Human Rights Watch said. Rapid Support Forces, a Sudanese government force consisting largely of former militias, attacked scores of villages in South, Central, and North Darfur between February and April. Dozens of civilians died, tens of thousands of people fled, and there was massive destruction and looting of civilian property."

[...]

"From mid-February to late March, the Rapid Support Forces, consisting of former militia under the command of the Sudanese National Intelligence and Security Services, moved into Darfur from the Kordofan region, where they had been deployed to fight rebels in Southern Kordofan. The forces are led by former militia leader, Brig. Gen. Mohammed Hamdan Dagolo, known as "Hemmeti".

These forces, with other security forces and militia, carried out massive ground attacks on dozens of villages in South and North Darfur, targeting areas where they accused the population of sympathizing with rebel forces. They burned homes and shops, looted livestock, killed and robbed civilians, and forced tens of thousands of residents to flee to towns and camps for displaced people."

26. Af UN News Service, *Darfur: UN official urges support for peace process amid unfolding new dynamics*, offentliggjort den 24. april 2014, fremgår:

“Stepped-up rebel attacks, clashes fuelled by local political rivalries, and mass displacement sparked by the abuses of a pro-Government militia have again left longtroubled Darfur at a crossroads, said the United Nations peacekeeping chief today, appealing to the Security Council and its African Union (AU) counterpart for political support to move the warring factions towards lasting peace.

Once again, Darfur finds itself at a crossroads. Since the beginning of 2014, new dynamics have emerged, with considerable impact on the civilian population, said Hervé Ladsous, Under-Secretary-General for UN Peacekeeping Operations, as he briefed the Council on the latest developments in the strife-torn western region of Sudan, as well as on the work of the joint AU-UN mission there, known as UNAMID.

Mr. Ladsous said Darfur is currently experiencing renewed violence after a relative lull, marked by massive movements of displaced persons and by very “notable and strong discord” among local allies of the Sudanese Government.

The growing political rivalries were most evident in North Darfur. “At stake is not merely the local government, but also the hoarding of mineral resources, [particularly] gold deposits.” All of this has led to fighting between the groups and serious loss of civilian life. Moreover, he explained that the “very difficult” regional context is aggravating the situation.”

27. Af *I Country of Origin Information Report*, offentliggjort den 11 september 2012 af *United Kingdom: Home Office*, fremgår navnlig:

“The UN’s High Commissioner for Human Rights, ‘Tenth Periodic report of the UN High Commissioner for Human Rights on the situation of human rights in Sudan’, dated 28 November 2008, observed: Darfurians in the Khartoum area are at heightened risk of being subjected to arbitrary arrests, in particular if they are suspected of maintaining links with Darfuri rebel groups or political movements. Darfurians may raise the suspicion of the security forces by the mere fact of travelling from other parts of Sudan to Darfur, by having travelled abroad, or by having been in contact with individuals and organizations abroad. Over the past three years, United Nations human rights officers have conducted numerous interviews with Darfurians who have been arbitrarily arrested and detained. Many reported that they were illtreated and tortured. Reports on the questioning which they underwent in detention indicate that most of the detentions were carried out to obtain information about Darfuri political groups and rebel movements.”

28. Af *Operational Guidance Note: Sudan* offentliggjort i august 2012 af *United Kingdom: Home Office*, fremgår:

“The Tribunal found in AA (Non Arab Darfurians - relocation) Sudan CG [2009] UKAIT 00056, that all non-Arab Darfuris, regardless of their political or other affiliations, are at risk of persecution in Darfur and cannot reasonably be expected to relocate elsewhere in Sudan. Therefore claimants who do not fall within the exclusion clauses are likely to qualify for asylum.

UNHCR reported in 2008 that Darfurians in Khartoum are at heightened risk of arbitrary arrest if they are suspected of links with Darfur rebel groups or movements. Of particular concern is the view that Darfurians may raise the suspicion of the security forces by the mere

fact of travelling from other parts of Sudan to Darfur, by having travelled abroad, or by having been in contact with individuals and organizations abroad.

[...]

The largest ethnic group within Darfur are the Fur people, who consist mainly of settled subsistence farmers and traditional cultivators. Other non-Arab, African groups include the Zaghawa nomads, the Meidob, Massaleit, Dajo, Berti, Kanein, Mima, Bargo, Barno, Gimir, Tama, Mararit, Fellata, Jebel, Sambat and Tunjur. The mainly pastoralist Arab tribes in Darfur include Habania, Beni Hussein, Zeiyadiya, Beni Helba, Ateefat, Humur, Khuzam, Khawabeer, Beni Jarrar, Mahameed, Djawama, Rezeigat, and the Ma'aliyah.

[...]

Members of opposition groups and perceived government critics, including students, journalists and human rights defenders are subjected to harassment, intimidation, arbitrary arrest, incommunicado detention, and are at risk of ill treatment and persecution.

[...]

The UN report of the independent expert on the situation of human rights in the Sudan highlighted “Cases of arbitrary arrest and detention by the National Security Service (NSS)” and “.allegations of incommunicado detention, torture and other forms of ill-treatment of detainees by the NSS.1 12”. In May 2012, Freedom House also noted that the NISS is accused of “systematically detaining and torturing opponents of the government, including Darfuri activists, journalists, and students”.”

29. Af 2012 Country Reports on Human Rights Practices – Sudan, offentliggjort den 19. april 2013 af *United States' Department of State*, fremgår:

“The interim national constitution prohibits such practices; however, government security forces continued to torture, beat, and harass suspected political opponents and others. In Darfur and other areas of conflict, government forces, rebel groups, and tribal factions committed torture and abuse.

[...]

According to non-governmental organization (NGO) and civil society activists in Khartoum, government security forces beat and tortured persons in detention including members of the political opposition, civil society activists, and journalists. These persons were often subsequently released without charge.”

RETLIGE BEMÆRKNINGER

I. OM DEN PÅSTÅEDE KRÆNKELSE AF ARTIKEL 3 I KONVENTIONEN

30. Klager påstår, at han ved tilbagesendelse til Sudan risikerer at blive udsat for umenneskelig eller nedværdigende behandling. Han påberåber sig artikel 3 i Konventionen, der har følgende ordlyd:

”Ingen må underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller vanærende behandling eller straf.”

A. Om antagelse til behandling i realiteten

1. Parternes påstande

31. Regeringen bemærker for det første i et brev dateret den 8. januar 2014, at den ansøgningsformular, der er indgivet til Domstolen den 19. december 2013, ikke var underskrevet af klager og dermed ikke gyldig.

32. Regeringen vurderer efterfølgende, at klager reelt har afholdt sig fra at deltage i behandlingen ved ikke at indlevere referatet fra sin samtale med OFPRA til Domstolen, hvilket strider mod reglerne 44C og 47 i Domstolens procesreglement.

33. Regeringen påberåber sig endelig en indsigelse mod sagens antagelighed grundet i klagers manglende egenskab af offer. Regeringen understreger i denne henseende, at de sudanesiske konsulære myndigheder ikke har udstedt et rejsedokument, der er nødvendig for tilbagesendelse af klager. Regeringen henviser til retspraksis for Domstolen i sagerne *R.S. mod Frankrig ((afgørelse), nr. 50254/09, 25. maj 2010)* og *W.M. mod Frankrig ((afgørelse), nr. 13 134/10, 10. januar 2012)*.

34. Klager bestrider regeringens argumenter. Han oplyser, at to rådgivere efter hinanden har varetaget hans forsvar, og at han efter indlevering af klagen har fremsendt den underskrevne ansøgningsformular samt referatet fra samtalen med OFPRA. Han understreger, at han med hensyn sin status som offer har fremlagt et identitetsdokument, dvs. en fødselsattest, til støtte for sin oprindelige asylansøgning. Han tilføjer, at de nationale myndigheder i øvrigt aldrig har udtrykt tvivl om hans identitet og oprindelsesland i behandlingen af udsendelsen.

2. Domstolens bemærkninger

35. Domstolen bemærker, at klager den 16. januar 2014 har fremsendt den behørigt underskrevne ansøgningsformular, den 30. januar 2014 fuldmagtsformularen i henhold til regel 36 i procesreglementet og den 21. april 2014 referatet fra samtalen med sagsbehandleren hos OFPRA. Domstolen fjerner dermed de to første indsigelser påberåbt af regeringen.

36. Med hensyn til klagers egenskab af offer henviser Domstolen til, at de konsulære myndigheder i sagerne *R.S.* og *W.M.*, der citeres af regeringen, eksplicit havde afvist at udlevere rejsedokumenter til personer, som var omfattet af en tilbagesendelse, idet de ikke anerkender disse personer som deres statsborgere. Det fremgår imidlertid af informationerne i den foreliggende sag, at den manglende udstedelse af rejsedokument ikke skyldes en afvisning fra de sudanesiske konsulære myndigheders side, men skal forklares ved, at regel 39 i procesreglementet er anvendt, inden klager blev præsenteret for disse. Domstolen bemærker endvidere, at de nationale myndigheder på intet tidspunkt under behandlingen har rejst tvivl om klagers nationalitet, og regeringen ikke har

fremsat nogen oplysning, der gør det muligt at formode, at de sudanesiske konsulære myndigheder skulle have afvist at udstede et rejsedokument til klager, hvis han var blevet præsenteret for dem. Denne indsigelse skal som følge heraf ligeledes afvises.

37. Domstolen konstaterer i øvrigt, at klagepunktet om krænkelse af artikel 3 ikke åbenlyst er uberettiget i betydningen i artikel 35, stk. 3 litra a) i Konventionen, og at det ikke kommer i konflikt med nogen anden afvisningsgrund. Klagen skal dermed erklæres for egnet til påkendelse.

B. Vedrørende realiteten

1. Parternes påstande

38. Klager vurderer, at han detaljeret har redegjort for den frygt, som han vil blive udsat for, hvis han vender tilbage til Sudan. Han vurderer, at de uoverensstemmelser, regeringen har påberåbt sig i hans beretninger, ikke skulle rejse tvivl om troværdigheden i hans erklæringer. Han anfører, at muligheden for at indbringe en klage for CNDA navnlig skal gøre det muligt at præcisere og supplere de hændelser, der anført over for OFPRA.

39. Med hensyn til den anden asylansøgning, som klager har indgivet, vurderer han, at der ikke kan drages nogen konsekvens heraf, for så vidt som regeringen har fremsat sine bemærkninger, og asylinstanserne endnu ikke havde udtalt sig om denne ansøgning.

40. Klager vurderer endelig, at regeringen ikke begrundet forhold, der foranlediger den til at vurdere, at de indleverede dokumenter skulle være uden beviskraft. Det forhold, at han ikke giver informationer til støtte for erklæringen om tilknytning til JEM, skulle ikke være tilstrækkeligt til at udelukke, at han reelt skulle have været engageret i bevægelsen. Klager bekræfter, at konstateringerne i den lægeerklæring, som han fremlægger, er af en sådan beskaffenhed, at de bekræfter hans påstande om mishandling.

41. Regeringen henviser til, at risikoen for mishandling, som klager påberåber sig, er undersøgt af de kompetente myndigheder i asylsager, der ikke var overbevist om hans erklæringer.

42. Regeringen rejser i øvrigt alvorlig tvivl om klagers troværdighed. Den understreger flere modsigelser i klagers forskellige beretninger for de nationale instanser. Klager har således over for OFPRA redegjort for en frihedsberøvelse på syv dage i 2007, mens han over for CNDA nævner en frihedsberøvelse af en varighed på femten dage i samme periode. Klager har endvidere til CNDA sagt, at han var anholdt og frihedsberøvet i tre dage i juni 2009, mens disse hændelser ikke er nævnt over for OFPRA. Regeringen bemærker endelig, at klager i sin tale

for den administrative ret oplyser, at han var flygtet fra ”Ouad Hadad-fænglet”, mens han ikke redegør for denne hændelse i nogen anden beretning.

43. Regeringen understreger endvidere, at klager svigagtigt har forsøgt at indgive en ny asylansøgning under falsk identitet den 10. december 2013. Regeringen oplyser, at klagers forklaringer om rejserute og ankomst i Frankrig er forskellige i de to asylansøgninger, hvilket ifølge regeringen bringer samtlige klagers erklæringer i miskredit.

44. Endelig tager regeringen forbehold med hensyn til de dokumenter, der af klager er fremlagt som bevis. Regeringen anfører i den forbindelse, at klager har fremlagt en erklæring fra JEM på tidspunktet for den fornyede behandling af asylansøgningen, mens han ikke tidligere havde gjort rede for sit tilhørsforhold til bevægelsen. Regeringen understreger endvidere, at klager ikke fremlægger en forklaring til støtte for dette dokument. Regeringen bemærker ligeledes, at de oversættelser, som klager har fremlagt, er foretaget af en ikke edsvoren oversætter, og at de indeholder fejl i det franske sprog, hvilket giver anledning til at rejse tvivl om deres ægthed. Endelig vurderer regeringen, at den af klager fremlagte lægeerklæring ikke gør det muligt at bevise de påståede mishandlinger.

2. Domstolens bemærkninger

a) Generelle principper

45. Domstolen henviser til, at de kontraherende stater i medfør af et almindeligt accepteret internationalt princip og uden præjudice for forpligtelser affødt for dem af traktater, herunder Konventionen, har ret til at kontrollere ikke-statsborgeres indrejse, ophold og udsendelse. Udvisning fra en kontraherende stat kan imidlertid rejse et problem i forhold til artikel 3, og den pågældende stat kan dermed ifalde erstatningsansvar i forhold til Konventionen, når der er alvorlig grund til at antage, at den pågældende person ved udvisning til destinationslandet der vil kunne løbe en reel risiko for at blive udsat for en behandling, der strider mod artikel 3. I dette tilfælde indebærer artikel 3 en forpligtelse til ikke at udvise den pågældende person til dette land (*Saadi mod Storbritannien [Storkammeret]*, nr. 13229/03, præmis 124-125, ECHR 2008).

46. Det tilkommer i princippet klager at fremlægge oplysninger, der kan bevise, at han i tilfælde af gennemførelse af den anfægtede foranstaltning vil kunne risikere en behandling, der strider mod artikel 3, og det tilkommer derefter regeringen at fjerne enhver tvivl i forhold til disse oplysninger (*Saadi*, citeret ovenfor, præmis 129). Domstolen henviser ligeledes til, at det normalt ikke tilkommer den at erstatte sin egen vurdering af forholdene med vurderingen fra nationale jurisdiktioner, der normalt står bedre med hensyn til vurdering af de

beviser, der fremlægges for den (jf. bl.a. *Klaas mod Tyskland*, 22. september 1993, præmis 29, serie A nr. 269). Den erkender, at man henset til den vanskelige situation, som asylansøgere ofte befinder sig i, i mange tilfælde bør lade tvivlen komme dem til gode, når man vurderer troværdigheden af deres erklæringer og af de dokumenter, som de fremlægger til støtte herfor. Når de informationer, der fremlægges, giver god grund til at tvivle på sandheden i asylansøgerens erklæringer, er ansøgeren imidlertid forpligtet til at give en tilfredsstillende forklaring af uoverensstemmelserne i sin beretning (jf., bl.a., *Collins og Akaziebie mod Sverige (afgørelse)*, nr. 23944/05, 8. marts 2007, og *N. mod Sverige*, nr. 23505/09, præmis 53, 20. juli 2010). Det påhviler på samme måde klager at give en tilstrækkelig forklaring for at skrinlægge eventuelle relevante indsigelser med hensyn til ægtheden af de af klager fremlagte dokumenter (*Mo.P. mod Frankrig (afgørelse)*, nr. 55787/09, præmis 53, 30. april 2013).

47. Tilstedeværelsen af en risiko for mishandling skal endvidere undersøges i lyset af den generelle situation i tilbagesendelseslandet og den pågældende persons egne omstændigheder.

48. Der skal endvidere som en prioritet henvises til omstændigheder, som den pågældende stat havde kendskab til på udvisningstidspunktet, hvor den dato, der skal lægges til grund for undersøgelse af den risiko, der løbes, er datoen for Domstolens behandling af sagen (*Chahal mod Storbritannien*, 15. november 1996, præmis 86, Sml. 1996-V).

b) Anvendelse af disse principper i den foreliggende sag

49. Domstolen har med hensyn til den generelle situation i Sudan for nylig i dommen *A.A mod Schweiz* (nr. 58802/12, præmis 39-40, 7. januar 2014) henvist til, at menneskerettighedssituationen i Sudan er alarmerende, navnlig for politiske modstandere. Domstolen bemærker, at situationen er forværret yderligere siden starten af 2014. Regeringsstyrkerne har støttet af militserne udført store væbnede operationer i Norddarfur og Syddarfur, hvorfra klager stammer. Disse tiltag tager sigte på at bekæmpe oprørsgrupperne, men medfører betydelige tab blandt civilbefolkningen. Baggrundsmaterialet redegør ligeledes for, at personer, der mistænkes for at været tilknyttet eller støtte oprørsbevægelserne, fortsat anholdes, frihedsberøves og torteres af de sudanesiske myndigheder. Domstolen bemærker endvidere, at det fremgår af tilgængelige internationale informationer, at visse befolkningskategorier er særligt udsatte for risici i Sudan, navnlig medlemmer af de politiske oppositionsbevægelser, personer mistænkt for at have tilknytning til Darfurs oprørsgrupper, studerende, journalister og forsvarere af menneskerettigheder. Det ser endvidere ud til, som Domstolen har henvist til i sin ovennævnte dom *A.A. mod Schweiz*, at de personer, der løber en risiko for

mishandling, ikke alene er modstandere med en markant profil, men enhver person, der gør indsigelse, eller som mistænkes for at være mod det siddende regime.

50. Domstolen anfører endvidere, at læsning af internationale rapporter (jf. navnlig præmis 27) viser, at alene en persons tilhørsforhold til en ikke-arabisk etnisk gruppe i Darfur medfører en risiko for forfølgelse for den pågældende person, og at der ikke eksisterer nogen mulighed for tilbageflytning til landet.

51. I den foreliggende sag gør klager gældende, at hans risiko for mishandling i tilfælde af tilbagevending er forbundet med to forhold: hans tilhørsforhold til den etniske tunjur-gruppe og hans formodede tilknytning til JEM.

52. Med hensyn til det første forhold fremlægger klager under sagen en erklæring fra *Union du Darfur au Royaume-Uni* af 2. februar 2012, der bekræfter hans tilhørsforhold til den etniske tunjur-gruppe. Hvis OFPRA og CNDA reelt har vurderet, at ”klagers erklæringer fortsat er undvigende og undertiden konfuse såvel med hensyn til etnisk oprindelse som religion, som han påstår at stamme fra,” bemærker Domstolen, at de har foretaget vurderingen uden at angive de årsager, der ligger til grund for deres mistanke. Domstolen finder ingen tilstrækkeligt eksplicite oplysninger i disse begrundelser til at så tvivl om klagers oprindelse og betragter den hermed som dokumenteret. Det fremgår af baggrundsoplysningerne (jf. præmis 27), at den etniske tunjur-gruppe er en etnisk, ikke-arabisk gruppe i Darfur. Henset til de konklusioner, som Domstolen er nået frem til i præmis 49, kan den kun vurdere, som klager, at hans etniske tilhørsforhold udgør en første risikofaktor, hvis han vender tilbage til Sudan.

53. Med hensyn til den anden risikofaktor, der påberåbes af klager, konstaterer Domstolen, at klagers beretning om de mishandlinger, som han skulle have været udsat for på grund af sit tilhørsforhold til JEM, er særdeles udførlig og navnlig med hensyn til datoer og udpegede steder, hvor ordensmagten har angrebet, forenelig med de internationale data, der er til rådighed (jf. præmis 21 til 24). Den understøttes ligeledes af erklæringer fra JEM, hvori der redegøres for klagers engagement hos bevægelsen og de forfølgelser, som han har været udsat for, samt en lægeerklæring af 18. august 2011. Selv om Domstolen, som regeringen, vurderer, at dokumenterne fra JEM ikke er tilstrækkelige til alene at bevise de påståede forhold, sandsynliggør lægeerklæringen, der bekræfter tilstedeværelse af flere ar på klagers krop, som lægen erklærer for ”forenelige” med klagers udsagn, ikke desto mindre klagers påstand om tortur og de tilknytninger til JEM, der antages af de sudanesiske myndigheder.

54. Domstolen bemærker imidlertid regeringens forbehold med hensyn til klagers beretning, de uoverensstemmelser, som den påviser, og den asylansøgning, der er indleveret af klager under falsk identitet.

55. Domstolen er med hensyn til uoverensstemmelserne af den opfattelse, at

de ikke er tilstrækkelige til at rejse tvivl om de forhold, som klager påstår. Selv om klager således i forbindelse med sin første anholdelse har bekræftet at være frihedsberøvet i ”ca. syv dage” for OFPRA og ”ca. 2 uger” for CNDA, bemærker Domstolen, at han konstant over for de nationale domstole har redegjort for en anholdelse i april 2007, og at han over for Domstolen bekræfter, at han var frihedsberøvet i to uger efter denne anholdelse. Regeringen lægger endvidere klager til last, at han ikke over for OFPRA har omtalt sin anholdelse og frihedsberøvelse på tre dage i juni 2009, forhold, som han imidlertid har omtalt for CNDA og under denne behandling. Domstolen accepterer imidlertid i denne henseende klagers argument om, at hans klage for CNDA gav ham mulighed for at præcisere sin beretning og navnlig at fremkomme med visse oplysninger, der var udeladt for OFPRA. Domstolen bemærker endvidere, at CNDA på ingen måde på baggrund af disse påståede uoverensstemmelser er berettiget til at afvise klagen fra klager. Endelig finder Domstolen med hensyn til forholdene omkring flugten fra Ouad Haddad-fængslet, som klager har beskrevet over for den administrative domstol, at det ikke er nødvendigt at udtale sig om troværdigheden heraf, eftersom klager ikke har nævnt denne hændelse i sin klage.

56. Domstolen finder ikke, at den asylansøgning, der er indleveret af klager under falsk identitet, skulle miskreditere samtlige hans erklæringer over for Domstolen. Domstolen bemærker faktisk, selv om klagers beretning i denne asylansøgning måtte adskille sig fra den, der oprindeligt var indleveret med hensyn til datoer og den måde, hvorpå han havde forladt landet, at de påberåbte risici for forfølgelse ville være præcist de samme, hvilket regeringen i øvrigt ikke har bestridt.

57. Henset til den mistillid, som de sudanesiske myndigheder udviser mod personer fra Darfur, der er rejst til udlandet (jf. præmis 26), finder Domstolen det sandsynligt, at klager ved sin ankomst til lufthaven i Khartoum ville tiltrække sig negativ opmærksomhed fra myndighedernes side på grund af sine år i udlandet.

58. På den baggrund finder Domstolen, henset til klagers profil og situationen med endemisk vold mod medlemmer af Darfurs etniske grupper, at en tilbagesendelse til Sudan under de i sagen foreliggende omstændigheder ville udsætte klager for en risiko for mishandling iht. artikel 3 i Konventionen. Domstolen finder på denne baggrund, at gennemførelse af foranstaltningen med udsendelse af klager til Sudan ville stride mod artikel 3 i Konventionen.

II. OM ANVENDELSE AF ARTIKEL 41 I KONVENTIONEN

[Udeladt]

III. OM ANVENDELSE AF REGEL 39 I DOMSTOLENS PROCESREGLEMENT

62. Domstolen henviser i henhold til artikel 44, stk. 2, i Konventionen til, at den foreliggende dom bliver endelig: a) hvis parterne erklærer, at de ikke vil anmode om, at sagen henvises til Storkammeret; eller b) 3 måneder efter datoen for dommen, hvis der ikke er anmodet om henvisning af sagen til Storkammeret; eller c) hvis Storkammerets udvalg afviser anmodningen om henvisning i henhold til artikel 43.

63. Den vurderer, at de foranstaltninger, som den har anført over for regeringen i medfør af regel 39 i dens procesreglement (ovenstående punkt 3 og 4) skal forblive gældende, indtil den foreliggende dom bliver endelig, eller Domstolen afsiger en anden afgørelse i denne henseende (jf. domskonklusionen).

PÅ BAGGRUND AF DISSE PRÆMISSER UDTALER OG BESTEMMER DOMSTOLEN ENSTEMMIGT

1. Dommen antages til behandling.
2. Såfremt afgørelsen om at sende klager tilbage til Sudan gennemføres, vil det være en krænkelse af artikel 3 i Konventionen.
3. Konstatning af en krænkelse giver i sig selv en tilstrækkelig, passende erstatning for det ikke-økonomiske tab, som klager har lidt.
4. Domstolen beslutter i medfør af regel 39 i dens procesreglement, at den fortsat vil oplyse regeringen om, at det for en korrekt afvikling af behandlingen er ønskeligt, at klager ikke udvises, inden den foreliggende dom er definitiv, eller inden Domstolen afsiger en anden afgørelse i denne henseende.

Udfærdiget på fransk og derefter skriftligt meddelt den 15. januar 2015 i medfør af regel 77, stk. 2 og 3 i procesreglementet.

Claudia Westerdiek
Justitssekretær

Mark Villiger
Retspræsident